

Cor de poesia, veu de lleó

Crònica del concert de Miquel Gil a Barcelona, dins els festivals Tradicionàrius i BarnaSants

Alegria entre l'afició. **Miquel Gil** ha gravat un dels seus millors discos. Fórmula magistral: **Casasses, Estellés**, poetes contemporanis, arrels i branques mediterrànies i veu de lleó. Després de presentar-lo a València, divendres passat ho va fer al CAT de Gràcia, dins els festivals Tradicionàrius i BarnaSants.

Miquel Gil, al CAT de Gràcia. Foto: Juan Miguel Morales

La perspectiva del temps ha situat les cançons d'*Orgànic* (Sonifolk, 2001) com una autèntica cruïlla cabdal en el mapa de la música d'arrel als Països Catalans. Amb aquell disc, **Miquel Gil** va recollir bona part dels aprenentatges que havia fet fins aleshores i va obrir les portes de bat a bat a tota una sonoritat arrelada, entranyable i alhora connectada amb una estètica mediterrània diversa però perfectament definida, de Grècia al Marroc.

L'anomenada *world music* viu hores baixes però aquelles portes encara no s'han tancat. I no només això sinó que ara, amb un nou àlbum, *Geometries* (Temps Record, 2019), se'ls han adosat finestres de colors encesos. Són les finestres que il·lustren el grafisme del nou disc del cantautor amb veu de lleó i també la posada a escena de les presentacions corresponents.

Al CAT, ple i amb ganes d'escoltar el nou repertori, el músic de l'Horta va acompanyar-se de **Josep Maria Hernández 'Reillo'** (percussió); el fill del cantant, **Gusmà Gil** (baix); **Antoni Porcar** (guitarra flamenca) i **Abraham Rivas** (piano i flauta). Menció a banda mereix el veterà de la colla, **Eduard Navarro** (bandúrria, llaüt, dolçaina, vents...), responsable en bona part del paisatge sonor de **Miquel Gil** des del mateix *Orgànic*. D'aquell disc seminal, al CAT van sonar "L'amor és Déu en barca", "Primavera", "Un silenci" i l'encesa versió de la tradicional "Cançó dels traginers". I alternant-se amb aquestes, dues noves adaptacions d'**Enric Casasses** que fan tota la pinta de futurs clàssics: "Llei horària" i "Canvi de clima". Igualment especial, o potser encara més, va sonar "Terra", sobre un text d'**Imma Mànyez**, que **Miquel Gil** va dedicar al conseller de Cultura a l'exili i antic mànager seu -però sobretot amic- **Lluís Puig**.

Borja Penalba i **Mireia Vives** van pujar a l'escenari per col·laborar en la cançó més coral i combativa del nou àlbum: l'himne anarquista "#Copla42", amb lletra de **Joanjo Garcia** inspirada en la figura històrica de Joan Peiró. L'irreverent **Penalba** és també qui ha perpetrat la gran mutació de l'"Hotel París" d'**Estellés** en un txa-txa-txa de pulsio rockera. Del poeta de Burjassot també sorprèn "Petita mort", que **Estellés** va escriure per a la seva filleta morta, en aquest cas conduït cap a les càlides aigües del *reggae* i les dolçaines del carrer per obra de **Miquel Gironès**. Al CAT encara hi va haver més **Estellés** amb la recuperació de "Rosa de paper". Però el punt més íntim de la nit va ser l'"Homenatge a Teresa" d'**Ovidi Montllor**, amb la veu de lleó de **Miquel Gil** acompanyada per la notable guitarra de **Porcar**. Hi ha clàssics que no necessiten ni volen presentacions.

Miquel Gil i els seus músics, durant la presentació de 'Geometries' al CAT. Foto: Juan Miguel Morales